

DACĂ TRĂIESC

DESPRE TERRI BLACKSTOCK ȘI CĂRȚILE EI

„*Dacă trăiesc* te prinde de la prima pagină, oferindu-ți un amestec captivant de acțiune, mister și adevăr spiritual. Împătimiții fani ai lui Blackstock vor fi încântați, iar fanii noi vor fi câștigați.”

— James Scott Bell, autorul bestsellerurilor din seria de thrillere *Mike Romeo*

„Emoțiile, tensiunea și suspansul sunt la cote maxime în acest thriller cu acțiune galopantă și captivantă. Firul narativ continuu din seria lui Blackstock *If I Run (Dacă fug)** îi face pe cititori să devoreze cu poftă fiecare carte nouă și să o aștepte cu sufletul la gură pe următoarea. Elementele cu referire la dragoste și credință, precum și accentul pus pe sindromul stresului post-traumatic sunt mai evidente în acesta roman decât în cartea precedentă, conferind un plus de farmec poveștii.”

— RT Book Reviews, despre *If I'm Found (Dacă mă găsesc)***

„Folosind cu dibăcie perspective narrative alternante, Blackstock ne oferă o continuare a romanului *Dacă fug* care amplifică tensiunea pentru ultima carte a seriei.”

— *Publishers Weekly* despre *Dacă mă găsesc*

„Dialogurile animate și răsturnările de situație neașteptate fac această lectură captivantă, iar suspansul din ultimul capitol lasă loc pentru o continuare a poveștii.”

— *Publishers Weekly* despre *Dacă fug*

* Carte apărută cu acest titlu la Editura ACT și Politon, București, 2016. (n. red.)

** Carte apărută cu acest titlu la Editura ACT și Politon, București, 2021. (n. red.)

„Un thriller absolut fascinant, cu o acțiune galopantă, *Dacă fug* conține subînțelesuri creștine clare. Deși nu este moralizator, acest substrat adaugă un plus de complexitate romanului care abundă deja în suspans. O lectură captivantă, cu un final total neașteptat, care îi face pe cititori să se întrebe dacă nu cumva se mai pregătește o continuare.”

— *NY Journal of Books*

„Puțini scriitori se pricep mai bine decât Terri Blackstock la genul mister/suspans, așa că am profitat de șansa de a citi cea mai recentă carte a ei, *Dacă fug*... Nici nu mai este nevoie să spun că, de îndată ce va apărea a doua carte, nu voi sta pe gânduri. Voi alerga să mă așez la rând.”

— *Love & Faith in Fiction*

Dacă fug este un roman de suspans captivant. Cele două personaje principale sunt foarte interesante și îi încântă pe cititori... Tensiunea este palpabilă pe tot parcursul cărții și nu slăbește decât la final... o recomand din suflet.”

— *Mysterious Reviews*

„Noul roman al lui Blackstock, *Dacă fug*, este cel mai bun roman de suspans pe care l-am citit în ultimele decenii. Clocotind de secrete, suspans la cote maxime și personaje excelent construite, această poveste te prinde și nu te mai lasă. Citește-o. Dă fuga și o cumpără! Merită.”

— Colleen Coble, autoarea romanului *Mermaid Moon (Luna din Mermaid)* și a seriei *Hope Beach (Plaja Hope)*, aflate pe lista de bestselleruri *USA Today*

„Captivanta și palpitanta concluzie a trilogiei lui Blackstock, *Moonlighters*, este o cursă plină de senzații tari. Intrigile și pericolul ating un punct culminant dramatic când personajul negativ este pus la zid.”

— *Romantic Times* despre *Twisted Innocence*
(*Inocență bolnavă*)

„Fanii lui Blackstock vor fi captivați de al treilea roman din seria *Moonlighters*, care are ca temă iertarea și acordarea celei de a doua șanse. Deși poate fi citit ca o operă de sine stătătoare, cititorii pot înțelege mai bine personajele dacă au parcurs și cărțile precedente.”

— *CBA Retailers + Resources* on *Twisted Innocence*

„A doua carte din seria *Moonlighters* a lui Blackstock debutează cu un incident înfricoșător și debordează de acțiune chiar din acel moment. Această poveste complexă despre decepție, lăcomie și secrete se dezvăluie într-un ritm ideal pentru a menține interesul și entuziasmul cititorului.”

— *RT Book Reviews*, recenzie cotate cu patru stele pentru *Distortion* (*Distorsiunea*)

„Blackstock își construiește atât de bine personajele, încât pot face orice – cum ar fi să facă parte dintr-o familie cu un număr exagerat de morți – și să rămână în continuare credibile. *Distortion* este un roman de suspans bun, însă, mai presus de asta, aduce în discuție anumite atitudini și acțiuni care îi vor face pe cititori să își examineze propriile mentalități și valori.”

— Crosswalk.com

„Proza concisă, povestea captivantă și ritmul rapid fac din acest thriller un alt roman de succes al lui Blackstock. Îl recomand cititorilor cărora le plac cărțile scrise de Lynette Eason și Erin Healy.”

— *Library Journal*, recenzie cotate cu stelute pentru *Downfall (Declinul)*

„O poveste bogată ca structură și plină de suspans, acest roman domestic de mister polițist se desfășoară într-un ritm rapid, cu un clovn înspăimântător ca suspect de crimă, dar și cu un vizitator amenințător pe un blog.”

— *Publishers Weekly* despre *Truth Stained Lies (Minciuni cu urme de adevăr)*

„Seria *Restoration (Restituire)* ajunge la un deznodământ dramatic. Blackstock dovedește o măiestrie absolută în a scoate la suprafață dileme spirituale și în a le îngădui cititorilor să se lupte cu ele odată cu personajele. Este o încheiere potrivită pentru această serie unică.”

— *RT Book Reviews*, recenzia cărții *Dawn's Light (Lumina zorilor)*, cotate cu 4 ½ stele

„Scriitura bună, detaliile descriptive bine realizate, personajele interesante și o încheiere care nu cade sub incidența răspunsurilor exacte te fac să dai paginile cu nerăbdare, constituindu-se într-un roman captivant pentru fanii romanelor creștine de suspans.”

— *Publishers Weekly* despre *Cape Refuge*

„Scriitura de calitate superioară a lui Blackstock îl va face pe cititor să întoarcă paginile una după alta până târziu în noaptea, pentru a descoperi identitatea făptașului din acest uimitor roman de mister. Cadrul unic în care se desfășoară acțiunea și

privirea aruncată asupra scenei muzicale din Nashville sunt fascinante. Amatorii de suspans vor avea parte de o adevărată încântare.”

— *RT Book Reviews*, TOP PICK! recenzie a cărții *Double Minds (Minți dublate)*, cotate cu 4 ½ stele și nominalizată pentru Cel mai bun roman motivațional în 2009

„Am fost captivat de la primul rând și m-a durut inima pentru Kara, Lizzie și povestea lor emoționantă. Finalul m-a bucurat, dar nu mi-a alungat tristețea persistentă, acest roman însemnând mult mai mult decât povestea a două fete și a unor suferințe care nu ar fi trebuit să existe. Doamna Blackstock gestionează cu tact și dibăcie însușirile neplăcute ale personajelor (promiscuitate și ulterior avort, care sunt menționate în trecăt). Cartea aceasta este atât de bine scrisă încât este greu de crezut că este doar beletristică!

— *RT Book Reviews*, recenzie cu 4 stele pentru *Covenant Child (Copilul făgăduinței)*

CĂRȚI DE TERRI BLACKSTOCK

Seria DACĂ FUG

- 1 *Dacă fug*
- 2 *Dacă mă gășesc*
- 3 *Dacă trăiesc*

Seria THE MOONLIGHTERS

- 1 *Truth Stained Lies*
- 2 *Distortion*
- 3 *Twisted Innocence*

Seria RESTORATION

- 1 *Last Light*
- 2 *Night Light*
- 3 *True Light*
- 4 *Dawn's Light*

Seria INTERVENTION

- 1 *Intervention*
- 2 *Vicious Cycle*
- 3 *Downfall*

Seria CAPE REFUGE

- 1 *Cape Refuge*
- 2 *Southern Storm*
- 3 *River's Edge*
- 4 *Breaker's Reef*

NEWPOINTE 911

- 1 *Private Justice*
- 2 *Shadow of Doubt*
- 3 *Word of Honor*
- 4 *Trial by Fire*
- 5 *Line of Duty*

THE SUN COAST CHRONICLES

- 1 *Evidence of Mercy*
- 2 *Justifiable Means*
- 3 *Ulterior Motives*
- 4 *Presumption of Guilt*

SECOND CHANCES

- 1 *Never Again Good-bye*
- 2 *When Dreams Cross*
- 3 *Blind Trust*
- 4 *Broken Wings*

Cu Beverly LaHaye

- 1 *Seasons Under Heaven*
- 2 *Showers in Season*
- 3 *Times and Seasons*
- 4 *Season of Blessing*

PROZĂ SCURTĂ

Seaside

The Listener

(inițial, The Heart Reader)

The Heart Reader of Franklin High

The Gifted

The Gifted Sophomores

ALTE CĂRȚI

Shadow in Serenity

Predator

Double Minds

Soul Restoration: Hope for the

Weary

Emerald Windows

Miracles (The Listener / The Gifted)

Covenant Child

Sweet Delights

Chance of Loving You

Published by arrangement with The Zondervan Corporation L.L.C.,
a division of HarperCollins Christian Publishing, Inc.

IF I LIVE

Copyright © 2018 by Terri Blackstock

© 2021 Editura ACT și Politon pentru prezenta ediție românească

Editura ACT și Politon

Str. Înclinată, nr. 129, Sector 5, București, România, C.P. 050202.

Tel: 0723 150 590, e-mail: office@actsipoliton.ro

www.actsipoliton.ro

Traducător: **Alexandra Țabără**

Redactor: **Maria Nicula**

Tehnoredactor: **Teodora Vlădescu**

Coperta: **Marian Iordache**

Copyright Manager: **Andrei Popa**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BLACKSTOCK, TERRI

Dacă trăiesc / Terri Blackstock; trad.: Alexandra Țabără. - București:
ACT și Politon, 2021

ISBN 978-606-913-829-8

I. Țabără, Alexandra (trad.)

821.111

AVERTISMENT: Distribuirea, copierea sau piratarea în orice fel a acestei cărți nu este pedepsită numai prin lege, dar contravine și tuturor normelor și principiilor etice și sănătoase pe care un astfel de titlu le promovează. Ce fel de efect va avea energia pe care vreți să o transmiteți mai departe, dacă aceasta vine prin furt, ilegalitate și lipsă de respect față de autor și față de toți cei care au contribuit la crearea acestei cărți, astfel ca ea să ajungă la dumneavoastră? Împărtășiți cu ceilalți informațiile importante, valorile și lecțiile pe care le-ați aflat din acest material, într-un mod corect și responsabil.

TERRI BLACKSTOCK

Autoare de bestselleruri *New York Times*

DACĂ
TRĂIESC

Traducere din limba engleză de

Alexandra Țabără

 ACT și Politon

2021

Această carte le este dedicată cu drag nazarinenilor.

CASEY

Nu merită să mori pentru niște orez prăjit. Nu ar fi trebuit să intru aici în veci. Trebuia să mă rezum la fast-food, să trec pe la drive-in, să comand la microfon și să primesc mâncarea printr-un geam. Dar aveam nevoie să merg la baie și să mă spăl pe față după atâtea ore de drum, plus că mă săturasem până peste cap de burgeri, cartofi prăjiți și salate. M-am oprit la un restaurant chinezesc din centrul ăsta comercial, gândindu-mă că nu aveau cum să fie prea mulți clienți la ora asta. De obicei, în localurile chinezești lumina este difuză, așa că m-am gândit că pot s-o scot la capăt cu peruca mea castanie lungă și cu ochelarii pe care îi port ca să-mi ascund ochii. Însă în mass-media au apărut mai multe imagini cu posibilele mele deghizări.

Separeul circular din colț este plin de studenți. O fată se uită la mine, apoi îi șoptește ceva prietenei ei, iar acum toți cei de la masă se uită insistent la mine. Unul dintre ei umblă la telefon.

Încercând să par calmă, mă îndrept către ușa din față. Chelnerița fuge după mine.

– Mâncarea este aproape gata!

– Revin imediat, îi spun, chiar dacă nu intenționez sub nicio formă să mă întorc.

După ce ies afară, aproape că alerg de-a lungul trotuarului. Ajung în dreptul ușii unui magazin și mă uit în urmă. Două dintre fete au ieșit din restaurant și vorbesc animat la telefon. Arunc o privire către mașina mea. Nu mă pot întoarce la ea acum. Dacă fetele alea văd că intru în ea, poliția va ști ce mașină conduc și va trebui să fac rost de alta. Am prea puțini bani. Nici pe asta nu aș fi putut s-o procur fără ajutorul lui Dylan.

Intru în magazin și caut în jur un loc în care să mă ascund. Într-un colț, în spate, văd un indicator către cabinele de probă. Mă strecor pe ușa respectivă și găsesc o cabină de probă goală a cărei ușă se poate încuia. Mă încui acolo și mă așez pe băncuță ca să-mi trag răsuflarea un minut, în timp ce îmi analizez rapid opțiunile.

Studentele m-au văzut intrând în magazinul ăsta. Poliția poate să apară din clipă în clipă și să mă aresteze. Inima îmi bate cu putere și am senzația că mi se desprind copcile din umăr. Mă întreb dacă nu cumva se infectează. Îmi rearanjez bandajul, dar apoi îmi dau seama că este un indiciu care mă dă de gol imediat. Poate chiar din cauza lui m-au observat studenții. Îl scot și îl vâr în geantă.

Îmi dau jos și peruca și îmi prind părul vopsit în negru într-o coadă de cal. Cu brațul lipit de coaste, îmi caut șapca în geantă și mi-o pun pe cap, trăgându-mi afară coada, apoi îmi dau jos ochelarii. Îmi scot bluza de deasupra și rămân doar în maioul de dedesubt. Îmi pun ochelarii de soare și

mă analizez în oglindă. Chiar arăt altfel față de acum cinci minute.

Mă simt epuizată de oboseală – probabil din cauza sângelui pe care l-am pierdut când am fost împușcată cu câteva zile în urmă – însă trebuie să mă mișc din nou. Îmi agăț geanta pe umărul sănătos, apoi îmi pun grămadă peste braț hainele atârinate pe umerășele din cabina de probă. Nu contează că nu îmi vin și că nu le-ar purta nimeni din generația mea. Trebuie doar să arăt ca un cumpărător obișnuit, până reușesc să ies pe ușa din spate.

Îmi fac curaj și ies din cabina de probă, fiind atentă la brațul meu rănit. Prefăcându-mă interesată de un stand cu produse aflate la reducere, trag cu ochiul în jur după fete. Nu le văd, așa că mă uit pe fereastra din față. Văd licărind o lumină albastră. Sunt aici.

Mă duc în spate, în speranța că am să găsesc vreo ușă pe undeva. Există o ușă batantă cu un semn pe care scrie „Doar pentru angajați”. Las jos hainele care îmi atârnă pe braț și intru în această încăpere. Trec repede pe lângă cutii și standuri cu haine, un suport de mătură și o găleată cu mop, apoi o baie pentru angajați. Văd o ușă în spate pentru livrări.

O deschid și mă uit într-o parte și în cealaltă a aleii. Deocamdată, nicio mașină de poliție. Nu-i nimeni aici.

Traversez aleea și, slăbită și gâfâind ca un cardiac, traversez un petic de pădure și urc la deal până când am toată parcare în raza vizuală. Mă așez pe un butuc în spatele unui pâlcc de copaci și mă uit la studenții care discută cu polițiștii și își fac selfie-uri cu mașinile de poliție în fundal. În 20 de minute, știrea asta va lua cu asalt rețelele de socializare. Va fi preluată de canalele de știri prin cablu și

poate chiar de rețelele de televiziune. Nu mai am cum să stau în orașul ăsta. Trebuie să plec.

Mă strecor mai departe printre copaci. Ies în cealaltă parte a pădurii, într-o zonă rău famată. O mulțime de bărbați hoinăresc pe la colțuri de stradă și femeii îmbrăcate sumar se apropie de mașinile oprite în trafic.

Văd o fată cu o perucă blondă cu păr creț, care trece dincolo de umerii ei înguști. Am avut părul negru, brunet, blond... Am avut o perucă roșcată, una blondă, una castanie. Niciuna din ele nu avea cârlionți. Nimeni nu ar căuta așa ceva.

Cobor dealul printre copaci și aștept să se întoarcă fata pe trotuarul plin de crăpături.

– Scuză-mă, îi spun. Putem vorbi?

Pare a fi prea ocupată ca să stea de vorbă cu mine, așa că adaug:

– Ai putea câștiga niște bani.

I-am atras atenția, așa că se întoarce spre mine.

– Ce e, drăguțo?

– Îmi place părul tău. E o perucă?

– Da, îmi spune, punând mâna pe ea. Mulțumesc.

– Mă întrebam dacă nu ai putea să mi-o vinzi mie.

Femeia râde.

– Poftim? Vrei să-mi cumperi părul?

– Îți dau 200 de dolari bani gheață.

Șovăie.

– Patru.

– 250.

Pufăie ofensată.

– Am dat o groază de bani pe ea. Nu o dau pe o nimica toată.

– Bine, îi zic, scotocind după portofel. 300. E ultima ofertă.

Îmi vede cealaltă perucă în geantă.

– Care-i treaba? Faci colecție de peruci sau ce?

– Da, e oarecum specialitatea mea. Sunt actriță.

Rânjește și își dă peruca jos, dezvelindu-și părul castaniu cu șuvițe blonde tuns scurt. Cu înfățișarea asta ar putea trece drept o mamă casnică. Și-l zburlește puțin ca să nu mai stea lipit de cap și întinde mâna după bani.

– Chiar îmi plăcea peruca asta, murmură ea.

– Sigur poți să-ți iei alta cu o sumă mult mai mică, nu?

– Nici n-aș vinde-o dacă n-aș putea.

– Mulțumesc, îi spun. Chiar apreciez.

Iau peruca și o îndes în geanta care este deja plină ochi, iar, când fata întoarce spatele, mă întorc în pădure. O scutur pe exterior și pe interior și mi-o pun pe cap. Simt că e cam largă și pare să se bătăie. Mă oglindesc în ecranul telefonului și văd că nu arată chiar așa rău. Într-un fel chiar îmi place. Dacă îmi pun și ochelarii de soare, nu cred că ar bănui nimeni că sunt eu.

Mă așez jos puțin, dorindu-mi să îmi fi luat mâncarea înainte să fug. Mor de foame, dar va dura ceva timp până o să pot mânca.

După vreo două ore, trebuie să mă duc iar la baie. Traversez pădurea către locul în care femeia cu peruca făcea trotuarul și văd un magazin mic de cartier cu gratii la

ferestre. Intru și apăs pe clanța ușii de la baie, dar este încuiată, așa că sunt nevoită să cer cheia. Au un televizor în spatele teșghelei și îmi văd deja chipul și înregistrarea cu mine în restaurant. Oamenii sunt avertizați că mă aflu în zona aceea și că s-ar putea să fiu înarmată și periculoasă.

Casiera nici nu se uită la mine. Îmi dă cheia și mă grăbesc să intru la toaletă. Fac un inventar mental al informațiilor furnizate de filmulețul de la restaurant. Poșeta mea, desigur. Este neagră, mare și nu se remarcă prin nimic, dar vărs tot ce se află în ea în chiuvetă, o întorc pe dos, ca să las căptușeala în carouri pe exterior, apoi pun toate lucrurile înapoi în ea. Mă uit la încălțările mele. Sunt niște teniși gri. Sigur ăștia nu vor ieși în evidență, lucru valabil și pentru blugii de pe mine.

Abia atunci îmi dau seama că bandajul de pe umărul meu este vizibil fără cămașa pe care o purtam peste maiou. Și nu am altă cămașă cu care să mă îmbrac.

Cineva bate la ușă și strig:

– Încă puțin!

Mă uit iar în oglindă și oftez, apoi scot cămașa pe care am dat-o jos mai devreme și o atârn ca pe un prosop pe umărul rănit.

Aud mai multe sirene, văd lumini albastre licărind în sticla geamului de deasupra capului meu. Oare încă mă caută?

Mă trec apele când deschid ușa și ies din baie. Femeia care aștepta îmi smulge cheia din mână și o zbughește înăuntru.

Casierele sunt încă distrase din cauza mașinilor de poliție care trec pe acolo și a știrilor cu tot scandalul din zonă. Văd un stand cu tricouri, iau unul și un pachet de biscuiți

cu unt de arahide, mă apropii de teighea și îmi dreg vocea. Una dintre casiere își aruncă ochii pe produse, în loc să se uite la mine.

– Asta-i tot?

– Da, îi spun.

Îmi scanează produsele și îmi dă bonul. Îmi arunc și tricoul pe umăr și ies afară. Când ajung la colțul clădirii, îmi trag tricoul peste maiou și arunc într-un coș de gunoi bluza și peruca cu păr lung, castaniu. Văd o geantă aruncată acolo și o îndes peste lucrurile mele, ca să le acopăr.

Măcar acum, dacă mă caută, nu va mai fi așa de evident că eu sunt persoana care a fost văzută la restaurant.

Mă întorc prin pădure, sperând să pot ajunge la mașină. Mașinile de poliție ar trebui să fi plecat pentru moment de la centrul comercial. Oare au renunțat să mă caute?

Extenuată, cobor dealul și merg pe lângă magazine către parcare din față. Fără să șovăi, mă îndrept direct către mașina mea. Intru în ea și nici nu privesc în jur când pornesc.

Văd o singură mașină de poliție în parcare, dar are luminile stinse. Șoferul nu se vede nicăieri pe afară. Ies din parcare și o pornesc la drum.

Abia după ce mă îndepărtez suficient, îmi îngădui să respir.

DYLAN

Mașina mea e tot în Dallas, unde a lăsat-o Casey înainte să fie împușcată de un pedofil care făcea trafic de droguri. Dex mă lasă acolo și arunc o privire în jur după Keegan și Rollins, detectivii hotărâți să o ucidă pe Casey înainte ca ea să îi dea în vileag, dar nu îi văd. Mașina este parcată pe strada din spatele casei în care a fost împușcată Casey. De unde stăm acum, pot vedea printre două case curtea și aleea privată ale pedofilului. Nu se află nicio mașină de poliție acolo. De altfel, îmi pare că nu e nimeni acasă. Camioneta din curte, care ar fi dovedit o parte din infracțiunile lui, a fost mutată. Sper că a ridicat-o poliția pentru a-i face verificări la laborator.

– Trebuie să înlocuiești telefonul ăla, Frumușelule! îmi spune Dex înainte să plece. Trebuie să ai același număr la care te contactează Keegan de obicei.

– O să-și dea seama că este alt telefon când nu vor mai putea să-mi ia urma.

– Dar nu vor ști ce ai făcut cu el. Poți să spui că s-a stricat sau că l-ai pierdut.

Apreciez că Dex își face griji în privința asta, având în vedere că am lipit telefonul cu bandă adezivă de spatele unui camion pentru a-i face pe Keegan și pe Rollins să-mi piardă urma. Dacă nu făceam asta, eu și Casey am fi fost morți acum.

– Bănuiesc că pot să-l înlocuiesc și să păstrez numărul.

– Du-te la un magazin de telefoane mobile. Pot să-ți porțeze numărul în câteva minute. Dacă Keegan nu are numărul de serie sau ce îi trebuie lui ca să ia urma noului telefon, mai câștigi ceva timp.

Dex pleacă, iar eu mă îndrept către magazinul respectiv și fac ce mi-a sugerat el. Probabil că Keegan este negru de furie că l-am făcut să umble după cai verzi pe pereți. Mi-ar fi plăcut să-i văd mutra când și-a dat seama că a fost păcălit.

După ce iau telefonul, îmi înfrânez dorința să o sun pe Casey pe cartelă sau să-i trimit un e-mail pe contul nostru secret. Trebuie să o contactez cât mai rar posibil, pentru a-i da ocazia să se îndepărteze mai mult. Nu pot să-i mai dau lui Keegan prilejul de a se apropia din nou de Casey.

În schimb, fac ceea ce s-ar aștepta Keegan să fac și îl sun. Răspunde după primul țârâit.

– Unde ești, Dylan?

Are un ton tăios, furios.

– Sunt în Dallas, îi spun. Mi s-a stricat telefonul și eram așa ocupat să o urmăresc pe Casey, că nu am avut timp să-mi cumpăr altul până acum.

– Am observat, îmi spune. Ai pierdut toată distracția.

– Am ajuns acolo înaintea ta, îi spun, fiindcă știu că el știe asta deja. Am apărut chiar după împușcătură și m-am

luat după ea. Când am văzut că nu o găsesc, m-am dus pe la spitale și le-am verificat pe fiecare în parte. Am arătat poza ei în stânga și în dreapta, ca să văd dacă s-a internat pentru rana suferită în urma împușcăturii.

Șovăie o clipă.

– Știm că a intrat la un moment dat într-un magazin de cartier și s-a dus la baie, spune el. A plecat înainte să ajungem noi acolo, dar n-am mai văzut nicio urmă de sânge. Probabil că s-a pansat singură sau a chemat pe cineva s-o ia de acolo.

– Nu știi, îi spun. Pare o persoană singuratică. Mă îndoiesc că are prieteni care ar încălca legea ca s-o salveze.

– Nu exclud nimic când vine vorba de ea, îmi spune. Nu exclud nimic nici când vine vorba de tine. Poate chiar tu ai ajutat-o.

Mușchii de la gât mi se încordează și simt cum mă apucă o durere de cap în zona cefei.

– Nu am lăsat-o să scape, îi spun. Ți-am zis că am tot căutat-o.

– Atunci de ce ăia au crezut că eram eu când te-au văzut? Oamenii care au împușcat-o.

– Nu le-am spus că eram tu, îi zic. Pur și simplu am apărut acolo, și se comportau de parcă mă așteptau. Deci, care-i treaba cu oamenii ăia?

– Au fost arestați de poliția din Dallas, spune Keegan. Îți vine să crezi așa ceva? În sfârșit ne ajută și pe noi cineva să ne apropiem de ea, iar acum Dallasul ne obstrucționează ancheta arestându-i pentru nu știu ce abuz asupra unui copil.

– Despre ce abuz vorbești? Îl întreb. Te referi la molestarea unei fetițe de șapte ani? La faptul că a fost oferită în schimbul drogurilor?

– Bine, au primit ce-au meritat. Dar chestia asta ne-a încurcat nouă ancheta. Automat, sunt descalificați ca martori. Dar lasă, că mai am o grămadă. Oameni cu care a lucrat, oameni care știau că avea legături cu Cole Whittington, tipul ăla care a sărit de pe stâncă, oameni care i-au închiriat o cameră.

Nu mă obolesc să-i spun că Casey nu a avut nimic de-a face cu moartea lui Whittington. Casey încerca doar să îl țină în viață.

– Deci, soții Trendell sunt în închisoare? Și traficanții? Toți?

– Asta am zis.

– Copilul e într-un centru de plasament?

– Da, din ce am înțeles. Deci, vii înapoi acasă?

Abilitățile mele actricești au de suferit dacă îl mai mint mult, așa că ar fi mai bine să închei convorbirea. Îi povestesc rapid câteva lucruri pe care am de gând să le fac ca să o găsesc pe Casey în Dallas și acceptă ce îi spun. Și el pare nerăbdător să terminăm de vorbit. Nu vrea și nici nu are nevoie de ajutorul meu. Nu vrea să fie decât Rollins de față când o va găsi, ca să îi facă ei ce vor. Apoi, poate pretinde că era înarmată și că a tras în ei, așa că au fost nevoiți să o împuște.

După ce închid telefonul, mă întreb ce aș face în cazul în care chiar aș urmări-o. Probabil că i-aș face iar o vizită detectivului din cadrul departamentului de poliție din Dallas, de parcă încă nu aș ști că soții Trendell au fost arestați sau unde se află micuța Ava. În felul ăsta pot măcar să o liniștesc pe Casey în privința fetiței.

CASEY

Nici nu știu în ce oraș mă aflu, dar mă cazez la un motel oarecare și îmi schimb bandajul. Televizorul se aude în fundal în timp ce încerc să trag un pui de somn; pe canalele de știri se repetă ultimele noutăți din 15 în 15 minute sau cam așa. Devine plictisitor.

Ațipesc, până mă trezește o nouă știre de ultimă oră:

— ... posibilă punere sub acuzare a lui Casey Cox. Să-l ascultăm pe procurorul din Parohia Caddo din Shreveport.

Mă ridic în capul oaselor și mijesc ochii la ecran, apoi iau telecomanda și îl dau mai tare. Camera de filmat este fixată pe bărbatul care stă în fața puzderiei de microfoane. L-am mai văzut, la niște alegeri sau la știri vorbind despre mine. Nu știu sigur unde. Deja am pierdut frazele de început.

– Tocmai am încheiat o anchetă a marelui juriu privind implicarea lui Casey Cox în asasinarea lui Brent Pace din mai. Marele juriu a întocmit un rechizitoriu împotriva domnișoarei Cox, care a dispărut chiar după asasinat.

Am simțit că rămân fără aer, de parcă m-ar fi pocnit cineva în stomac. Știam că lucrul ăsta avea să se întâmple,

însă acum am trecut de la fuga de a fi arestată la fuga de a fi acuzată pentru o infracțiune.

– Credem că domnișoara Cox i-a făcut o vizită domnului Pace în pauza de masă din ziua aceea și că, atunci când el i-a deschis ușa, ea l-a înjunghiat în repetate rânduri.

Nu sunt șocată că ei asta cred. Până la urmă, am văzut cu ce cruzime a fost ucis. Pur și simplu mi-e rău când văd că atâția oameni cred că eu aș fi putut să îi fac un lucru atât de atroce celui mai apropiat prieten al meu.

– A intrat în casă în timp ce el zăcea pe jos plin de sânge, lăsând urme de pantofi, amprente și alte dovezi fizice ale ADN-ului. Apoi, a luat cuțitul cu ea în mașină, unde a fost găsit ulterior, alături de urme de sânge ale domnului Pace, care se pare că era pe mâinile ei când a pornit mașina și când a deschis și închis portiera. Urmele de sânge au continuat pe scările către reședința ei, până în apartament. S-a schimbat de haine și a luat un taxi până la autogară, de unde s-a urcat într-un autobuz către Durant, Oklahoma. A făcut câteva opriri pe drum, apoi s-a îndreptat către Atlanta, Georgia, după care către Shady Grove, unde a locuit o perioadă.

E terifiant să îl aud cum îmi descrie astfel pașii, rând pe rând. Mă duc la fereastră și mă uit afară, așteptându-mă să văd parcare mișunând de polițiști. Dar nu e așa.

– Mulți cunoașteți deja faptele domnișoarei Cox din Shady Grove, însă v-aș atenționa să aveți în vedere cruzimea crimei pe care a săvârșit-o înainte să ajungă acolo. După evenimentele din Shady Grove, care nu sunt relevante în cazul asasinării lui Pace, a fugit din nou în Dallas, Texas. Cel mai recent, a fost văzută în Dallas, însă a reușit din nou să scape. Credem că Casey Cox este înarmată și periculoasă și că este deosebit de pricepută în a se deghiza. Cu toate

astea, ochii ei se disting cu precădere, așa că îi sfătuim pe cetățeni să țină cont de forma lor migdalată și nu de coafura sau machiajul pe care îl poartă. Are 1.65 m înălțime, în jur de 55 kg și credem că se reface în urma unei plăgi prin împușcare la umărul drept.

Îmi duc mâna la umăr și mă uit în oglindă.

– Îi sfătuim pe cetățenii care o văd pe domnișoara Cox să sune de îndată la poliție și să nu încerce să o prindă sau să o urmărească pe cont propriu. Repet, este posibil să fie înarmată și periculoasă.

Oftez. Nu am nici armă, nici cuțit. Nu am nici măcar o unghieră.

– În încheiere, domnișoară Cox, dacă ne ascultați, vă sfătuim să vă predați la cea mai apropiată secție de poliție, întrucât, dacă veți continua să fugiți de autorități, situația dumneavoastră se va agrava. Vă vom găsi, iar în acel moment vom avea grijă să se facă dreptate.

Situația mea se va agrava? Ce poate fi mai grav decât să fiu omorâtă înainte să apuc să spun adevărul? Mă trec fiorii când aud cum mi se adresează și mă abțin să nu închid televizorul. Omul ăsta nu mă poate vedea, îmi spun. Nu are cum să ia urma semnalului de la televizor. Încearcă doar să se joace cu mintea mea.

Mă sprijin cu spatele de peretele din fața televizorului și stau așa în timp ce reporterii îi pun întrebări bărbatului.

– A fost implicată Casey Cox în moartea lui Cole Whittington din Dallas, Texas?

– Ancheta morții lui este în curs de desfășurare. Nu pot comenta nimic deocamdată despre acest caz.

Scot un geamăt. Ei știi că soții Trendall au fost făptașii. Camionul este o dovadă mai mult decât concludentă.

– Sunt anchetate și alte morți în locurile prin care a umblat Casey Cox?

– Repet, nu pot comenta decât cu privire la cazul lui Brent Pace.

– Asta înseamnă nu, mormăi eu.

– Ați reușit să descoperiți mobilul crimei în cazul lui Brent Pace? Martorii spun că erau prieteni buni și știm deja că el a sunat-o în dimineața respectivă. Știți cumva dacă a invitat-o la el acasă în pauza de prânz? Ați aflat dacă s-au certat sau s-a întâmplat ceva care s-o determine să facă o faptă atât de violentă?

– Nu am descoperit motivul exact.

– Dar ce spuneți de cronologia evenimentelor? Întrebă Macy Weatherow, o reporteră de la postul local de știri din Shreveport. Medicul legist a declarat că Pace a fost ucis cu cel puțin două ore înainte de pauza de masă a lui Cox.

– Asta era o estimare.

– Dar este posibil să îl fi omorât altcineva, având în vedere că știm sigur că Cox a fost la muncă toată dimineața?

Îmi țin răsuflarea, ușurată că măcar o persoană se în-
doiește de vinovăția mea.

– Cox a fugit de la locul faptei. Arma crimei era în mașina ei.

Întoarce capul către următorul reporter, ca și cum nu ar mai fi nimic de adăugat.

Arma crimei *a fost pusă* de altcineva în mașina mea. Eu nu am văzut-o nici până în ziua de azi.

Vocea lui Macy acoperă întrebările celorlalți.

– Prietenii domnișoarei Cox o descriu ca fiind o persoană bună și echilibrată. Unele din acțiunile ei din Shady Grove și din Dallas par să confirme acest lucru. A salvat o fată răpită și pe copilul ei, se pare că a convins un om să renunțe la ideea de a-și lua viața... Cât de sigur sunteți că...?

– După cum am spus, ADN-ul ei se află la locul crimei, cuțitul a fost găsit în mașina ei, urme din sângele domnului Pace erau în mașina și în apartamentul ei.

– Dar unii spun că poate doar a găsit cadavrul, că, dacă l-ar fi omorât ea, ar fi încercat măcar să-și ascundă urmele.

– Dacă nu l-a omorât ea, atunci de ce nu a sunat la 911 pentru a raporta că a găsit corpul? În schimb, a fugit și de atunci încoace tot evită să fie prinsă. Asta-i tot pentru moment, spune el, îndepărtându-se de microfon.

Însă un alt reporter îl întoarce din drum.

– Cum schimbă lucrurile punerea sub acuzare? Nu vă ajută să o găsiți mai ușor.

– Până acum era o persoană căutată pentru investigația unei crime. Acum ea este principalul suspect și este acuzată de o infracțiune de clasa A și de o infracțiune de clasa E. Vă mulțumesc tuturor.

Procurorul părăsește podiumul și se îndepărtează, în timp ce oamenii continuă să îi pună întrebări, strigând în direcția lui.

Alunec pe perete în jos și mă așez pe podea. Îmi sună telefonul. Îl scot din buzunar și văd că e Dylan. Bineînțeles. Cine altcineva ar putea fi? Nu mai are nimeni numărul ăsta. Îmi trece prin minte că și el e în bucluc, acum că am fost pusă sub acuzare. Faptul că a ajutat o persoană aflată sub

acuzare îl încadrează și pe el, automat, într-o altă categorie infracțională. Nu vreau să aibă și el probleme.

Las să intre căsuța vocală. Nu îmi lasă niciun mesaj, dar îmi trimite un sms. Ai fost pusă sub acuzare. Te-ai uitat la știri?

Nu îi răspund.

Ești bine?

Închid telefonul și scot bateria. Trebuie să rup legătura cu el înainte să fie ucis sau băgat la închisoare. Prea multe persoane legate de mine au suferit deja urmări catastrofice. Trebuie să pun capăt acestei situații.

Ar fi atât de ușor să mă predau. Aș putea să mă duc la studioul de televiziune de aici... sau la secția de poliție. Aș putea să-i las să mă aresteze.

Dar apoi ar veni Keegan și Rollins să mă ia sub tutela lor și probabil că aș fi omorâtă.

E o nebunie, sunt total blocată. Până la 12 ani, credeam că toate lucrurile rele care ni se întâmplă au o rezolvare. Viața are metodele ei de a o scoate la capăt. Dreptatea învinge. Erau oameni ca tatăl meu care se asigurau ca acest lucru să fie adevărat..

Dar când l-am găsit pe tata mort, adevărul s-a confundat cu minciunile. Ce era sus a ajuns jos, ce era înăuntru a ieșit afară, ce avea sens a devenit brusc o presupunere. Lumea a dat crezare răufăcătorilor, și nu unei fetițe proaste de 12 ani, traumatizată de așa-zisul egoism al tatălui ei.

Am ținut toate acestea în mine timp de 10 ani, până i le-am povestit lui Brent. El a investigat situația cu încredințare și a plătit cu viața.

După un timp, îmi verific contul secret de e-mail. Dylan mi-a trimis niște e-mailuri.

Nu știu dacă ești bine. Trebuie să vorbesc cu tine. Mă gândesc că ai auzit deja de punerea sub acuzare. Sună-mă la orice oră din zi sau din noapte. Dacă nu o faci, probabil că o să mă duc să predau procurorului toate dovezile noastre. Măcar în felul ăsta pot împiedica lucrurile să înainteze în direcția asta.

Trebuie să ne punem la punct o strategie. Am aflat câteva lucruri noi despre inamicul nostru. Sună-mă, te rog. Nu pot să dorm.

Strâng din ochi și las lacrimile pline de rimel să mi se prelingă pe față. Urăsc machiajul încărcat care se scurge când plâng. Urăsc peruca asta care se clatină când merg. Urăsc că am slăbit atât de tare încât parcă înot în blugi, dar nu pot să mă duc să-mi cumpăr alții. Urăsc copcile făcute acasă și durerea continuă din umăr.

Aproape că nici nu-mi mai pasă ce aș putea păți eu. Dar vreau ca Keegan și Rollins să plătească pentru păcatele lor. Trebuie să plătească. Altfel toate acestea – moartea tatălui meu, moartea prietenului meu și ultimele luni în care am trăit ca o infractoare înspăimântată – vor fi fost în zadar. Toate vor fi egale cu zero.

Îmi pun bateria și telefonul în geantă. Când mă ridic în picioare, imaginea din oglindă mă face să tresar, de parcă m-aș fi trezit cu o necunoscută în cameră.

Îmi scot peruca – m-am săturat de ea – și mă urc în pat, trăgând păturile subțiri peste mine până peste cap. Nu vreau să mă predau și nu vreau să-mi iau viața.

Dar mi-aș dori pur și simplu să mor în somn.

DYLAN

— Frate, pot să te ajut dacă îmi arăți ce ai.
Dex e la mine, pe canapea, și studiază probele pe care i le-am arătat pe calculator.

– Putem să le împrăștiem cumva, să ne uităm la toate deodată?

Sunt atât de agitat, că nici nu pot să stau jos.

– Când lucram în DIC, aveam niște table din alea albe, mari, cu toate probele pentru fiecare caz în parte, toate legăturile, fiecare element important pe care îl consemnașem. Puteai vedea toate datele dintr-o singură aruncătură de ochi. Uneori doar ne zgâiam insistent la ele și ne dădeam seama de ceva.

Dex se întinde să își scarpine piciorul protetic, un gest care mi se pare interesant. Mi-a vorbit de dureri fantomă în piciorul amputat, deci bănuiesc că are și mâncărimi fantomă.

– Hei, îți amintești de cazul ăla la care lucrai, cu sergentul care a fost otrăvit?

- Da, sergentul Mintz. Un om pe care îl ura toată lumea. Erau atât de mulți suspecti, încât nu credeam că-i mai dăm de capăt. Fiecare om din unitatea lui declarase că-și dorise să-l omoare la un moment dat.

- Deci, cum ai urmărit toate dovezile pentru fiecare din tipii care avea un motiv?

Mă gândesc și îmi amintesc tablele albe, mari, prinse pe toți pereții din birou.

- Aveam câte o tablă pentru fiecare suspect, cu tot ce adunaserăm despre el. Elemente care se legau unul de altul, care se intersectau. Probleme pe care le avuseserăm cu el. A fost un caz greu, deoarece știam ce tip de otravă se folosea pentru uciderea lui, dar, cum eram într-o țară străină, nu puteam să-i facem pe patronii locurilor din care ar fi putut fi cumpărată otrava să coopereze. Am găsit chiar locul din care credeam că o procurase și aveau o filmare de pe camerele de supraveghere, dar o vreme nici pe aia n-am putut s-o obținem.

- Dar tot ați făcut rost de ea, nu? În cele din urmă...

- Până la urmă, da. Apoi s-a dovedit că tipul care credeam noi că apare în filmare cumpărând otrava avea un alibi. Era într-o misiune când avusese loc crima.

Mă îndrept către cel mai mare perete din apartament și îmi imaginez panourile albe agățate de el.

- Ne-a ajutat că aveam totul acolo, pe panouri, și ne puteam da seama ce soldați erau apropiați unul de celălalt, care dintre ei ar fi putut colabora pentru a organiza totul, care dintre ei dădeau dovadă de lipsă de integritate și ar fi putut fi atrași de alții la fel ca ei.

– Corect, spune Dex. Îmi amintesc. Până la urmă s-a dovedit că erau doi indivizi cu apucături de sociopați.

– Da. Au existat plângeri din partea altor soldați care spuneau că dăduseră dovadă de o cruzime nejustificată în unele misiuni. Am început să îi urmărim și am aflat că își cumpărau heroină de la un traficant local. Le-am percheziționat paturile de campanie și am găsit urme ale drogului. I-am arestat pe amândoi.

– Și au fost trimiși în fața curții marțiale?

– Poți fi sigur de asta! Încă își ispășesc pedeapsa: închi-soare pe viață.

– Păi atunci... de ce n-ai nicio tablă albă, frate?

Oftez și mă așez lângă el pe canapea.

– M-am gândit la asta, dar nu pot ține dovezile astea la vedere. Dacă Keegan sau Rollins trec pe aici? Nu aș avea cum s-o ascund. Apartamentul nu-i îndeajuns de mare. Și dacă, Doamne ferește, și-ar da seama ce fac, ar putea sco-toci peste tot și ar găsi dovezile cât ai zice pește.

– Dar dacă ai face o tablă pe care ai putea-o rula? Ca să o întinzi doar când lucrezi la ea? Ca niște suluri de hârtie?

Mă holbez iar la perete, încercând să-mi imaginez dacă ar merge chestia asta. Dacă mă gândesc bine, aș zice că da.

– Da, poate.

– Ai putea să îi faci și poze, să i le trimiți lui Casey, ca să o analizeze și ea. V-ar putea ajuta pe amândoi să vă dați seama ce vă mai trebuie ca s-o scoateți la capăt și să-i dovedeți nevinovăția.

Aprob din cap. Simt că lucrez cu un handicap, întrucât nu pot face majoritatea lucrurilor pe care le fac în mod normal într-o anchetă.

– Și ce-i mai face umărul?

Oftez.

– Nu știu. Nu-mi răspunde la telefon.

– Hei, am făcut ce-am putut, dar nu-i cea mai strălucită operă a mea.

– Te-ai descurcat de minune.

Dex se sprijină în mâna bună pentru a se ridica de pe canapea și își îndreaptă cârligul către mine.

– Hai, să mergem!

– Unde?

– La Office Depot. Găsim noi ceva care să se potrivească. Ai nevoie de uneltele tale, frate. Trebuie să duci chestia asta la bun sfârșit.

– Bine. Hai să mergem.

Mergem la magazinul de birotică și papetărie și ne uităm la obiectele pe care le-aș putea folosi pentru panoul meu. Pun niște coli de hârtie albă în coș. Apoi iau niște markere de mai multe culori.

Dex vine șchiopătând spre mine la casa de marcat.

– Sunt bune alea?

– Da. Pot să țin colile înfășurate când nu le folosesc.

Dex rânjește.

– Nu cred că te-am văzut vreodată așa de entuziasmat pentru niște articole de birotică, Frumușelule.

Are dreptate. Abia aștept să le duc acasă.

Ajuns înapoi în apartamentul meu, desfac sulturile de hârtie albă și le lipesc pe perete. Când termin, tot peretele e acoperit de o fișă mare de lucru. În fiecare zi, după ce-mi

termin lucrul, pot să o rulez și să o iau cu mine, ascunsă în portbagaj, iar data viitoare, când am nevoie să mă uit la ea, pot să o pun rapid înapoi. Dex e un geniu!

Mă apuc de lucru cu notițele mele și toate dovezile pe care le-am descoperit, toți oamenii împotriva cărora am adunat dovezi, toți cei care au fost martori. Mă gândesc mai bine și, în loc să pun numele lui Alvin Rossi și al lui Gus Marlowe, care s-au ascuns de grupul lui Keegan, scriu denumirile orașelor în care cei doi polițiști retrași din activitate locuiesc acum: Jackson și GR, pentru Grand Rapids. Dacă Keegan îmi descoperă vreodată tablele improvizate, nu vreau să îi pun în pericol.

După ce pleacă Dex, lucrez toată ziua până târziu în noapte, făcând liste și legături, încercuind lucrurile care se suprapun. Scot fotografiile la imprimantă și le lipesc în locul potrivit pe coala de hârtie.

Da, imaginea generală e mult mai clară acum. Fac poze peretelui și i le trimit pe e-mail lui Casey. Apoi, întorc canapeaua și măsuța de cafea cu fața spre perete și mă așez acolo, cu picioarele în sus și mâinile la ceafă, privind cu atenție și mutându-mi ochii de la un indiciu la celălalt.

Avem nevoie de dovezi incontestabile care să îi asocieze pe Keegan și Rollins cu una dintre crime. Mă uit la numele a trei persoane care au fost ucise: Andy Cox, Brent Pace, Sara Meadows, cel puțin. Trebuie să existe ceva undeva. Până nu găsesc lucrul ăsta, nu pot să am siguranța că Keegan și Rollins vor plăti pentru crimele lor. Vor fi acuzați de extorziune și spălare de bani și s-ar putea să scape și de acuzele astea. Pur și simplu nu este de ajuns.

Înflăcărat de urmărirea acestui scop, mă pun pe treabă, mintea mea croindu-și drum printre fisurile pe care le

văd deschizându-se în fața mea. Casey se bazează pe mine. Voi găsi ceva. Trebuie!

Dar mai târziu în noapte, când ba adorm, ba mă trezesc – în purgatoriul ăla în care amintirile mele stau la pândă ca alte dispozitive explozibile improvizate – mintea îmi aduce aminte de motivul pentru care o să dau greș.

În altă parte... în casa mea natală, care arată ca un câmp de bălălie, sună telefonul.

Ce-o fi mai făcut mama acum?

Răspund, pun niște haine pe mine și mă duc s-o ajut; a spus că e vorba de o urgență.

Dorindu-mi să fi luat măcar o ceașcă de cafea cu mine, mă urc în mașină și mă îndrept spre locul unde mă așteaptă.

Întotdeauna e o urgență. Am supraviețuit în urma a două explozii cu dispozitive explozive improvizate, în timp ce majoritatea camarazilor mei s-au întors acasă în saci de plastic, dar dramele mamei mele sunt forțele dominante din viața mea de zi cu zi.

Cotesc și dau cu ochii de ea. A intrat cu mașina în șanț și acum se clatină pe drum, în fața ei, făcând scandal la telefon. De partea cealaltă a șanțului este o parcare, așa că încetinesc până zăresc intrarea și intru. Parchez în spatele mașinii lăsate de izbeliște și cobor, în timp ce țipetele ei continuă să răsunе.

– Mamă! îi spun, dar nu mă aude. Mamă! strig apoi.

Se întoarce brusc, scâlpând telefonul din mână. Înjură și se apleacă după el, călcând în noroi.

– Ce ți-a luat atât?

– Ești rănită? o întreb.

- Ți se pare că-s rănită? Ajută-mă să scot mașina aia, ca să plec acasă.

Stau de partea cealaltă a șanțului și mă uit neajutorat la mașina ei. Partea frontală este sfărâmată, capota arată de parcă ar fi fost împăturită în două.

- Nu poate fi folosită. Trebuie să chemăm un camion de tractare.

Mă uit în jur.

- Ai sunat la poliție? A mai fost implicată și altă mașină?

- Nu știu, îmi spune, evazivă ca întotdeauna. Eu mă așez la volan și tu încerci s-o împingi din spate în timp ce calc ambreiajul.

Mă întorc la intrarea în parcare și traversez pe partea cealaltă a șanțului, unde se află ea. Stă parțial pe șosea. Șoferii virează spre cealaltă bandă ca să evite să o calce.

- Mamă, pășește pe iarbă. Hai!

Își șterge telefonul de noroi de cracul blugilor ei largi, apoi încearcă să mai dea un telefon.

- Pe cine suni?

- Pe taică-tău! urlă ea, de parcă eu sunt problema aici. Dar probabil că e amețit încă și n-o să răspundă. El ar putea să mă scoată.

- Mamă, nu te poate scoate nimeni de aici, cu atât mai puțin tata. Sun să chem un camion de tractare.

Respirația ei duhnește când se apleacă spre mine și începe să țipe:

- Am nevoie de mașina aia, Dylan! Scoate-o din șanțul ăla în clipa asta! Nu am bani pentru camioane de tractare!

- Mamă, vorbește mai încet.

– Dacă te-ai mai ridica și tu din pat din când în când și ți-ai găsi de muncă, poate că așa avea bani pentru un camion de tractare, dar nu, tu ai sindrom de stres post-traumatic și nu poți să faci nimic, așa că toate cad pe umerii mei! Nici nu mă mir că te-au dat afară din armată.

Maxilarul mi se încleștează și simt că am împietrit. Sunt cuprins instantaneu de o furie arzătoare.

– Nu m-au dat afară. Am fost eliberat din funcție cu onoruri.

– Pentru că erai țicnit!

– Nu eu am intrat cu mașina în șanț, rostesc printre dinți. Mamă, du-te și stai în mașina mea, că mă ocup eu de asta.

– Să nu cumva să suni la poliție! îmi spune. Te avertizez, să nu faci asta!

Mă gândesc că nu am de ce să îi sun având în vedere că nu a mai fost nimeni implicat, așa că o urmăresc cum se îndreaptă clătinându-se spre mașina mea și se urcă în cele din urmă pe partea șoferului... de parcă aş lăsa-o vreodată să mă ducă acasă cu mașina după tot ce s-a întâmplat.

Intru pe Google de pe telefon și caut rapid numele unei companii de tractări. Îi sun și îmi confirmă că vor veni.

Mama a adormit cu capul sprijinit de tetieră și cu gura căscată. Va trebui să o trezesc ca să o mut pe scaunul pasagerului și mi-e groază. O să țipe la mine tot drumul.

Mă sprijin de apărătoare și aștept camionul de tractare în timp ce vocea ei îmi răsună în creier. Țicnit... te-au dat afară...

Apăsarea din piept mă face să tresar și simt că mă sufoc. Sunt lac de transpirație. Dar o stare de ușurare mă cuprinde

treptat pe măsură ce mă îndrept spre locul meu, acolo unde cuvintele ei repetate la beție nu mă pot atinge.

Nu sunt țicnit. Nu o să dau greș.

Și nu sunt singur. Dumnezeu se ocupă și el de problemă, duce și el lupta asta. Agățându-mă de imaginea sabiei lui care nimicește răul din jurul meu – și din jurul lui Casey – adorm iar și, de data asta, visez victorie.

DYLAN

Telefonul de rezervă cu cartelă sună în timp ce mă uit la planșa cu dovezi. Răspund.

- Bună, omule!

- Frate, spune Dex, tocmai citeam ziarul online... știi cum fac ăștia actualizări în timpul zilei dacă au noutăți?

- Cred că da, îi spun, deși rareori intru pe site să citesc știrile online. Sunt mai mult adeptul hârtiei.

- Deci, abia au postat o știre despre un tip care a fost găsit ucis în oraș în dimineața asta. Un neamț care deține o spălătorie. Ei bine, era unul din afaceriștii pe care i-am văzut vorbind cu Keegan când îl urmăream.

Rămân tăcut o clipă, încercând să asimilez informația.

- Unul din tipii despre care credeai că erau victimele unei extorsiuni?

- Da. Adică, nu am auzit ce spuneau, dar l-am văzut cum a intrat și a vorbit cu patronul. I-am urmărit prin geam. Am văzut că patronul i-a dat un plic și mi-am dat seama că erau

bani, deoarece Keegan părea că-i numără. Mai erau și alții în afară de el, mulți, dar mi-l amintesc bine. Acum e mort.

Mă ridic de pe brațul canapelei, unde mă așezasem.

– Ok. Bine ochit, îi spun. Chiar ar putea fi o pistă bună.

– Au spus că a fost găsit acum trei ore, cam așa.

– Corpul lui s-ar putea să fie tot la locul crimei. Vreau să merg să văd dacă pot să-mi bag nasul pe-acolo.

– Și dacă se ocupă cuplul vesel de cazul ăsta?

– O să vedem.

– Vrei să îi urmăresc în continuare?

Mă gândesc o clipă.

– Nu știu. Probabil vor fi extrem de vigilenți azi și în alertă. Poate că azi nu e cea mai bună zi. Lasă că te sun eu.

– Bine. Știi unde mă găsești, îmi spune.

Îi mulțumesc lui Dex și închid telefonul, apoi mă plimb înapoi și încolo, încercând să mă gândesc. Deschid laptopul și intru pe site-ul cu ziarul online, unde îi găsesc poza individului. O scot la imprimantă și o lipesc pe planșa de pe perete cu o însemnare: „Victimă extorsiune”. Mă duc la teancul de pe masa din bucătărie și îl răsfoiesc, în căutarea raportului pe care mi l-a dat Dex, cu oamenii pe care i-a contactat Keegan în zilele în care Dex îl urmărea și despre care credea că erau victimele unei extorsiuni. Parcurg lista și găsesc bărbatul care tocmai a fost ucis. Notez adresa firmei lui.

– Ai făcut treabă bună, Dex, șoptesc, după care îmi iau cheile și ies.

Când ajung la locul crimei, mașinile de poliție sunt încă acolo, iar proprietatea și strada din fața clădirii fuseseră izolate cu bandă. Parchez pe lângă bordură, cât se poate de

aproape de locul crimei, și mă uit în jur. Există un magazin de sandvișuri peste stradă și un magazin de băuturi alcoolice lângă el. Lângă spălătorie se află o croitorie.

În fața magazinului cu sandvișuri, este o cameră de supraveghere care ar putea avea o înregistrare video. Nu aș avea cum să pun mâna pe ea, având în vedere că nu am nicio legătură oficială cu ancheta asta, dar există și alte modalități de a obține informații.

Merg pe lângă banda care izolează locul crimei, apoi traversez strada prin traficul încetinit de curiozitatea trecătorilor și ajung la magazinul de sandvișuri. Intru. E plin de reporteri care stau la geam, urmărind mișcarea de peste drum. Nu este nicio masă liberă.

Mă duc la teighea și mă apuc să îi scrutez pe angajați. Văd un bărbat mai în vârstă care pare prost dispus, dar care are un aer solemn, așa că mă duc în partea lui de teighea și mă aplec către el.

– Mă scuzați, îi spun. Sunteți proprietarul?

– Da, îmi spune. Coadă e acolo.

– Nu, vreau doar să vă pun câteva întrebări.

Îi arăt legitimația emisă de poliție și se apropie de mine.

– Am vorbit deja cu poliția. Nu știu nimic. Nu vreau necazuri.

– Nu sunt din poliție, îi spun, gândindu-mă că, dacă și el se numără printre victimele extorsionii, ar putea manifesta o lipsă acută de încredere în polițiști. Sunt detectiv particular. Colaborez cu poliția pentru un caz legat de acesta și mă întrebam dacă ați putea să-mi spuneți dacă a scos cineva înregistrarea video de la camera de supraveghere de afară.

- Da, au luat-o, îmi spune.

- Ați putea să-mi spuneți dacă arăta ceva? Cum ar fi ora la care a venit domnul Brauer la serviciu azi dimineață? Vreo persoană care ar fi venit înainte de deschidere?

Se uită când într-o parte, când în alta, apoi neagă din cap.

- Nu m-am uitat la ea. Nu știu ce au găsit.

Nu prea îl cred.

- Când au luat-o?

- Cam acum o oră.

- Deci, a fost găsit azi dimineață la 7.30. Dumneavoastră deschideți pentru micul dejun, nu-i așa? Deci, ați văzut toată agitația și nu v-ați gândit să vă uitați pe înregistrarea video?

Îl trec apele acum și pare speriat.

- Nu m-am gândit la asta. Vreți să comandați ceva sau nu?

- Puteți să-mi spuneți măcar la ce oră vine domnul Brauer la muncă de obicei?

- Vine cam pe la 6.30 în fiecare dimineață. Deschide la 7.00.

- Ați văzut pe cineva intrând acolo înainte să deschidă?

- Nu, nu am văzut nimic.

- A venit cineva aici să ia micul dejun care s-ar putea să fi fost pe acolo?

- Nu, nimeni.

Omul ăsta mă enervează.

- Sunteți sigur? Știți sigur că nu a intrat nimeni aici care să fi avut de-a face cu el în vreun fel sau altul? Cum ați putea ști asta?

– Îmi cunosc clienții.

N-o să-mi spună nimic. Probabil se teme să nu fiu unul din acoliții lui Keegan și să nu fie ucis și el în caz că dezvăluie ceva.

– Sunt ocupat, îmi spune. O zi frumoasă.

Și dispare prin spate.

Oftez și mă uit în jur, în speranța să găsesc alt angajat cu care să pot discuta. Mă așez la coadă și aștept să-mi vină rândul. Când ajung în față, comand un sandvici. În timp ce plătesc, o întreb pe fată:

– Ce se întâmplă acolo?

Se uită în jur, de parcă vrea să se asigure că nu o aude șeful ei.

– Patronul spălătoriei de acolo a fost omorât, șoptește ea. L-au găsit angajații când au ajuns.

Se apleacă spre mine.

– A fost împușcat. Mă sperie de moarte. Și eu am ajuns azi dimineață devreme. Puteam să fiu eu.

– A fost împușcat înăuntru sau afară?

– Înăuntru. L-au găsit în biroul lui. Execuție în stil mafiot, din ce am auzit. Era și un om de treabă. Venea în fiecare zi aici să ia prânzul. Biata lui soție!

– A venit pe aici de când l-au găsit?

– Da, a anunțat-o poliția și au adus-o aici. A fost oribil. O auzeam până aici cum țipa.

Soția. Trebuie să vorbesc cu soția lui. Ea ar ști dacă fusese amenințat. Dacă știe ceva despre extorsiune, poate ar fi dispusă să mă ajute.

– Acum mi-e frică să mai lucrez aici, murmură ea. Dacă se întoarce criminalul?

O zbughește să prepare ce am comandat, iar eu stau în picioare cu spatele la teighea, uitându-mă pe geam la spălătoria de peste drum. Când îmi aduce punga, o iau și mă duc până la banda de la locul crimei, unde s-au îngrămădit reporterii. Îi cercetez cu privirea pe agenții în uniformă, căutând pe cineva cunoscut. În cele din urmă, văd un tip cu care am fost la școală. Nici nu știam că e polițist. Mă duc înspre el.

– Banks! Îl strig.

Se întoarce, mă vede și râde în hohote, întinzându-mi mâna.

– Dylan! Mă bucur să te văd, omule.

– Și eu pe tine. Pe tine în uniformă. Cine-ar fi crezut?

– Nu-i așa? Am auzit că faci parte din FBI sau ceva de genul.

– Versiunea militară, îmi spun. Direcția de Investigații Criminale din armată. Dar nu mai sunt acum. Lăsat la vatră anul trecut. Momentan, am fost angajat să ajut poliția la un caz.

– Lucrezi singur deci? Sună bine.

– Da, poate fi bine. Tu ai fost primul care a venit la fața locului pentru cazul ăsta?

– Nu, am ajuns mai târziu.

Coboară vocea.

– Proprietarul a fost împușcat în cap, probabil cu un .38.

Keegan ar putea deține un .38, ca majoritatea polițiștilor. Dar nu și-ar folosi arma încredințată de secția de poliție.

– S-a găsit vreun cartuș?

– Din câte știu eu, nu, dar anchetatorii de la locul crimei încă mai lucrează și nu știu ce au descoperit. Nu am fost înăuntru.

– Familia lui are habar cine a făcut asta?

– Nu, soția lui era înnebunită de supărare. Îngrozitor.

– Unde e acum?

– A dus-o cineva acasă.

Mă uit în jur la toată agitația.

– Ce detectivi au fost repartizați pentru ancheta asta? Îl întreb.

– Stamps și Logan.

Mă gândesc o clipă. Keegan sigur a manipulat dovezile pentru a-i împiedica să-și dea seama că el a fost făptașul...

– Dar Keegan a fost pe aici? Rollins?

– Da, au mai trecut și ceilalți detectivi pe aici. De curiozitate, bănuiesc.

Asta e. Deci Keegan s-a asigurat că ar exista un motiv pentru orice fir de păr, urmă de transpirație sau amprente de-ale lui descoperite acolo.

– Dylan! Ce mai faci, omule?

Întorc capul și îl văd pe Kurt Keegan, fiul detectivului Keegan, care mi-a fost și el coleg la școală. Eram prieteni buni în liceu, dar nu l-am mai văzut de când m-am întors în State.

Îi strâng mâna de parcă nu s-a schimbat nimic. N-am de unde să știu dacă nu cumva e apropiat de tatăl lui și face parte din cercul lui de infractori. Dar era un băiat de treabă pe vremea aia, nu semăna deloc cu taică-su. Însă atracția banului schimbă întotdeauna oamenii.

Stau la palavre cu el, sperând să nu îi pomenească lui Keegan senior că m-a văzut la locul crimei.

- Am auzit că lucrezi la cazul lui Brent, îmi spune. Pe tata l-a cam enervat că te-au angajat și pe tine.

- Ne ajutăm unul pe altul, îi spun, ocolind subiectul.

- Da, pun pariu. Lui îi place să controleze totul îndeaproape. Mă gândesc că mai degrabă vă bateți cap în cap. Ține-te tare! Ar trebui să luăm prânzul împreună într-o zi. Să mai stăm la povești.

Îi dau același număr de telefon pe care îl are și tatăl lui și îi spun să mă sune când are timp. Nu prea știu ce să cred despre ce mi-a zis. Mă testează ca să-i dea raportul lui taică-su sau chiar habar n-are de nimic?

Mai târziu, îi caut adresa și trec pe acolo. Stă într-un apartament nu cu mult mai bun ca al meu. E un vehicul în locul lui de parcare, o camionetă care are probabil vreo cinci ani. Dacă are bani, nu îi cheltuie pe astfel de obiecte. Dar nici Keegan, dacă e s-o luăm așa. Toate jucăriile lui sunt ascunse cu grijă și trecute pe alte nume. Nimic din ce am văzut până acum nu îl acuză pe Kurt, dar nu sunt chiar așa de prost încât să cred că taică-su l-a lăsat pe dinafară.

Sper să mă sune ca să ieșim la masă. Dacă e implicat în uciderea lui Brent Pace – sau a oricui altcuiva – o să-l îmfund și pe el. Nu simt nicio loialitate nostalgică față de criminali.

CASEY

În anunțul de pe Craig's List la care am răspuns se caută o persoană care poate „câștiga până la 2.000 \$ pe lună lucrând de acasă”, și mă gândesc că, cu cât întâlnesc mai puține persoane pe zi, cu atât va fi mai bine pentru mine. Deja am avut un interviu telefonic cu soția avocatului care caută să angajeze. Nu mi-a spus prea multe despre munca pe care aş presta-o, însă m-a rugat să vin la un interviu cu soțul ei.

Mă machiez cu o atenție deosebită și îmi pun peruca creată, cu speranța că niciunul din ei nu mă va recunoaște în urma apariției chipului meu la știri. Măcar vocea nu-mi poate fi recunoscută, fiindcă presa a dezvoltat doar poze cu mine.

Găsesc biroul într-un mall. Lângă ușă se află un semn de bronz pe care scrie „Billy Barbero, avocat”. Nu este o firmă de avocatură de lux, ci o afacere cu angajat unic. Când pășesc înăuntru, îmi dau seama cât de scăzut este nivelul de fapt. Soția lui, femeia cu care am vorbit la telefon, are probabil în jur de 50 de ani și poartă o pereche de colanți care nu îi avantajează coapsele generoase și o bluză sport

largă cu Metallica. Biroul ei este acoperit de dosare și teancuri de hârtii, cu o singură porțiune mică lăsată liberă pentru a avea unde să scrie.

– Bună, îi spun. Sunt Liana Winters. Am o întrevvedere cu domnul Barbero.

– Da, am vorbit cu tine, spune ea, căutând ceva pe birou. Scoate o fișă de sub niște caiete și mi-o întinde.

– Dacă nu te superi, completează cererea asta, ca să avem toate datele tale. El e cu un client acum, așa că mai durează un minut.

După ce iau fișa și mă așez pe scaun, o aud strigând:

– Billy, a venit Liana Winters!

Tresar și mă uit în sus. Prin ușă, țipă și el înapoi:

– Cine?

– Fata pe care o angajăm! strigă ea iar.

Faptul că s-a referit deja la mine ca fiind noua angajată este încurajator, dar îmi dau seama că nu este un birou de avocatură obișnuit. Completez cererea cu informații false despre Liana Winters, inclusiv despre locurile de muncă anterioare. Nu știu ce abilități ar fi utile pentru postul ăsta, deoarece nu sunt sigură ce implică de fapt, dar cu siguranță le-ar prinde bine o recepționeră sau o asistentă pentru administrație. Eu chiar ocupam postul de șef de birou înainte ca Brent să fie ucis și mă descurcam bine, așa că notez lucrurile astea și trec o adresă falsă, sperând că nu vor încerca să îmi verifice referințele. Cumva mă gândesc că nu sunt îndeajuns de organizați pentru a face asta.

Aproape că am terminat când se deschide ușa de la biroul lui și apare o tânără cu un câine însoțitor. Seamănă